

i alt Fædrelandets Vel og Bæ, Fædrelandets fælles Forfatning og Dynastiet, der betegner en Eenhed, som omslutter os Alle. Det forekommer mig altsaa, at selve Skildringen i Betænkningen ikke er tilstrækkelig; men naar nu en Ublænding, der søger til os for at dele Fællesskab med os i Samfund og Stat, føler sig hendragen af Eenheden i det ene eller andet Tilfælde eller det Fælles, som det burde være, saa er det dog i sig selv ogsaa ubilligt at ville nægte ham at dele det med os, og paa den anden Side kunde det ogsaa synes, som om vi gjorde os selv Skade derved eller tilveiebragte et Forhold, der ikke kan være ønskelig, f. Ex. en vis Deling inde i Staten, der ikke kan være til fælles Bedste. Jeg troer derfor ikke, man har gjort Ret i for Tiden at opstille saadanne almindelige Betragtninger som gjældende Norm eller at søge at faae en saadan almindelig Regel, som jeg dog troer, hvis man ikke vil tildele Indfødsret som Udmærkelsestegn, aldrig fuldstændig kan naaes. De enkelte Tilfælde, hvorom der er Spørgsmaal, foreligge ikke for Diebliffet saaledes, at man i det Mindste kan udtale sig om noget prægnant Tilfælde. Der er et enkelt Tilfælde, hvori der er sagt, at der er tilveiebragt Oplysninger, som jeg imidlertid ikke finder kunne kaldes saaledes, fordi der kun er givet et Bink fra en enkelt Side; men de enkelte Tilfælde foreligge som sagt ikke til Forhandling, og jeg skal derfor ikke videre dvæle ved dem.

Ordføreren: Jeg skal ikke indlade mig paa en almindelig Betragtning over Nationalitet, og hvad dertil hører, som den ærede sidste Tale berørte; men jeg vil blot sige, at saasnart man taler om et personligt Skjøn om de enkelte, saa vil det føre os hen til, hvad jeg vil kalde den allerstængeste Grændse; thi saa maa vi sige: Alle disse Personer kjende vi ikke personligt. Jeg skal begynde med den Første; jeg kan virkelig ikke sige Noget om Vagermester Albrecht, og heller ikke om Sergeant Arndt eller Particulier Balsger. Jeg antager, at det

er hæderlige og brave Mænd, men de have aldeles ikke vundet en saadan Anseelse, at vi kjende Noget til dem. Vil man altsaa holde sig til, at brave og stikkelige Mænd uden videre Fortjeneste kunne faae Indfødsret — det er det, vi hidtil have gjort, og det er det, som den ærede Tale selv vil — saa maa man enten opgive Været og sige, at alle saadanne Ublændinge, om hvem vi ikke vide noget positivt Ufordeeltigt, skulle have Indfødsret, eller ogsaa maa vi sige: Vi opstille visse almindelige Qualificationer, som vi maae fordre hos de Personer, vi iøvrigt ikke kjende. Sige vi derimod: Vi skulle gaae frem efter et Skjøn, som vi kunne danne os om Personen, saa maa vi forkaste en saadan Lov som den foreliggende og, maastee med Undtagelse af en enkelt Kunstner og med Undtagelse af dem, der ved deres Opdragelse ere danske, sige: Vi kjende ikke til de i Loven omtalte Personer, og saa maa vi sige: Gjør Forslag om Personer, der ere saa ansete, saa bekendte, at vi kunne skjønne om dem. Det kan være ganske rigtigt, jeg skal aldeles ikke modsætte mig, hvis man vil komme dertil, at man kun foreslaaer til Indfødsrets Meddelelse særdeles ansete og fortjente Mænd, og dernæst dem, som ere opdragte her fra Varnsbeen; men hvad jeg bestemt maa fastholde, og som jeg beder Thinget ret lægge Vægt paa, er, at naar man vil give stikkelige og brave Folk Indfødsret — og det synes jo den ærede Tale at ville — saa kunne vi ikke gaae efter et personligt Skjøn om dem; thi de Mænd, der her ere nævnte, ere stikkelige, men for de Fleste af os ubekjendte Personer. Det kan ikke hjælpe, at der er en Borger i Nalborg, som det ærede Medlem maastee kjender, eller at der er en anden Borger i Thisted, som vi have et Bink om. Hvis vi skulle give Indfødsret uden særlig Udmærkelse og Fortjeneste, saa maae vi give den i Henhold til visse almindelige rimelige Bestemmelser, hvorom vi maae komme overeens, og der er i saa Henseende virkelig intet Andet at gjøre end, foruden at opstille en almindelig Forudsætning